

[Søren P. Larsen.]

Fald, at i selve Beklagelsen ligger en Erkendelse af, at Formandens Handling og Erklæring ikke er uangribelig, og hvis jeg havde det samme Ansvar, som den højtærede Socialminister har, er der for mig ingen Tvivl om, hvad jeg vilde gøre. Men jeg skal ikke raade den højtærede Socialminister, han har selv Magten, han har selv Ansvaret for, om han efter denne Erklæring finder det rimeligt, at Manden skal fortsætte.

Demnæst takker jeg for Oplysningen om, at Erklæringen er afgivet af Manden alene. Man ved jo aldrig, hvordan saadanne Erklæringer bliver til, derfor spurgte jeg Ministeren, og derfor lagde jeg Vægt paa at faa disse Forhold nærmere opklaret, saa megen Vægt, at jeg fandt det rimeligt, at Debatten blev udskudt, indtil man kunde faa alle Dokumenterne paa Bordet og se, hvad det hele drejede sig om.

Ministeren siger, at Medlemmerne i Retten gør gældende: Vi har handlet saadan og saadan, fordi vi troede, det forholdt sig saaledes — og samtidig udtaler Ministeren en Beklagelse af, at Medlemmerne altid ved god Besked med deres Rettigheder, men derimod ikke altid er fuldt klar over, hvilke Forpligtelser de har. Jeg maa sige, at vi har haft Arbejdsløshedslovgivning her i Landet i 30 Aar, og det skulde jo være underligt, om ikke Kontrolreglerne og de forskellige Vedtægtsbestemmelser efterhaanden er blevet kendt. Men jeg vil paastaa, at naar Afdelingsformanden kan afgive saadanne Erklæringer, som Holbæk-Formanden har gjort, er det ikke underligt, at der opstaaer visse Misforstaaelser. Det er disse Misforstaaelser, som ogsaa Oppositionen er interesseret i, og som jeg vil formode Regeringen ogsaa var interesseret i at faa udryddet, saaledes at man kunde faa rene Linier i disse vanskelige Forhold. Sagen er jo nemlig den, at vi er mange, der ser med Sympati og Forstaaelse paa hele den Opbygning af Sociallovgivningen, som er sket; men naar vi gør dette, har vi ogsaa Ret og Pligt til at paatale de Misgreb, der forefalder, og i det Øjeblik der kommer saadanne Tilfælde frem, som der er Tale om her, er det kun rimeligt, at de føres frem til Drøftelse for aabent Tæppe.

Saa siger Ministeren, at Medlemmerne vilde dække sig med, at de ikke vidste bedre Besked, og henviser dær til den ukendte Mand, der jævnlig optræder i Politiretten, uden at man dog derfor kan finde ham. Ja, jeg maa sige, at da man gennem en Række Sager i Sommerens Løb stadig væk er blevet

stillet over for dette, maa det være naturligt, at man søger at indskærpe lidt stærkere over for disse Folk, hvad det drejer sig om, og hvad Lovbestemmelserne gaar ud paa.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den saglige, historiske Redegørelse, Socialministeren gav forleden her i Tinget vedrørende Opbygningen af Arbejdsløshedslovgivningen, hvorledes Revisionen og Kontrollen er udbygget i de forskellige Love, og hvilket Stade man er naaet til i Dag med Hensyn til Revision, Kontrol og andre Foranstaltninger, som er nødvendige ved en saa indviklet Lovgivning som den, der her er Tale om. Jeg kan ikke nægte, at der er adskillige Ting i Ministerens Redegørelse, som ikke er saa stærke. Det understreges yderligere derved, at Ministeren gentagne Gange erklærer, at han fortsat vil udvide denne Revision, og skulde de Regler, der har været anvendt hidtil, ikke slaa til, ønsker Ministeren at gaa frem med skrappe Midler. Jeg skal naturligvis slet ikke kritisere Ministeren, hvad dette angaar. Naar jeg nævner det, er det kun for at vise, hvor vanskeligt det er, naar det drejer sig om Tusindvis af Afdelinger, at opretholde et effektivt System, som giver Hjælp til de værdige, som skiller de uværdige fra og hindrer Misbrug. Som jeg sagde i mit første Indlæg, da Sagen kom for her i det høje Ting, er det givet, at i det Øjeblik man gennemfører en ny Lov, indsætter man de Kontrolregler og Bestemmelser, som man paa det givne Tidspunkt finder forsvarlige og nødvendige. Naar der saa er gaaet nogle Aar, kan der afsløre sig Forhold, som gør, at man i nogen Grad maa ændre Revisionssystemet og gaa frem efter andre Linier. Det er sket i en Række andre Administrationer, og det er derfor heller ikke underligt, at Ministeren er inde paa, at der kan blive Brug for Ændringer paa de herhenhørende Omraader.

Af Direktoratets Redegørelse, som Ministeren gjorde Rede for — Sp. 758 —, fremgaar det, at „Dokumentationen for Afkontrolering af de ledige Medlemmer svigtede inden for et meget betydeligt Antal Kasser“. Det er jo en meget stor Indrømmelse til den Kritik, vi har rejst. Videre hedder det, at indtil 1. April 1937 voldte Udbetalingen af Understøttelsesmaksimum de lokale Tilidsmænd et meget stort Besvær og gav Anledning til, at Understøttelsen ofte blev forkert udbetalt, bl. a. derved, at det aarlige eller fleraarige Maksimum blev overskredet. Jeg forstaaer saa udmærket godt, at Direktoratet maa skrive saaledes, for